

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **Z. Š.**, zast. Mgr. Martinem Knobem, advokátem se sídlem AK v Jičíně, Denisova 585, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, (dříve proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. ledna 2012, čj. 1055/2012-060100-21, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Celního úřadu Hradec Králové (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 9. 2010, čj. 21183/2010-066100-021, kterým celní úřad uložil propadnutí 649 litrů lihovin zajištěných rozhodnutím celního úřadu ze dne 16. 9. 2009, čj. 11497/2009-066100-031, a to z důvodu neprokázání jejich zdanění.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že rozhodným důvodem pro propadnutí zajištěných vybraných výrobků je, zda s nimi v okamžiku kontroly zdanění podle § 42 zákona č 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), bylo při skladování

nakládáno některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 2 cit. zákona. Pokud byly předmětné výrobky po tomto okamžiku jakkoliv dodatečně zdaněny, nemůže to být důvodem pro jejich následné uvolnění ze zajištění – dodatečné zaplacení daně nelegalizuje nedovolené jednání, před kterým se společnost chrání právě ustanovením § 42 a násl. zákona o spotřebních daních. Vlastní stanovení daňové povinnosti je otázkou sekundární, neboť (do)vyměřovací řízení spotřební daně má ke kontrole zdanění, tj. k řízení o zajištění vybraných výrobků, akcesorickou povahu.

Dále žalovaný popsal průběh řízení. Uvedl, že dne 15. 9. 2009 byla v místě podnikání žalobce provedena kontrola zdanění skladovaných lihovin v hospodářské budově a bylo zajištěno hrubým odhadem 595 litrů vybraných výrobků v nestandardních demižonech o různém objemu, u kterých žalobce nebyl schopen na místě prokázat zdanění nebo oprávněné nabytí lihovin za ceny bez daně. Následně po přeměření celní úřad rozhodl o propadnutí lihovin z dvaceti nádob, tj. celkem 649 litrů. Po zhodnocení žalobcem předložených dokladů, které měly prokazovat zdanění zajištěných lihovin, mu celní úřad v souběžně vedeném řízení doměřil spotřební daň.

Žalovaný poukázal na relevantní právní úpravu, tj. § 42 odst. 2 (v souvislosti s § 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5, § 5, § 6), § 42 odst. 11 ve znění účinném do 30. 4. 2011 a § 42c odst. 2 následné právní úpravy zákona o spotřebních daních a § 2 odst. 1 písm. n) a o) a § 11 písm. c) bod 4. zákona č. 61/1997 Sb., o lihu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lihu“). Z této právní úpravy dovodil, že povinnost prokázat na výzvu celních orgánů zdanění lihovin má každá osoba, která je skladuje v množství přesahujícím 10 litrů hotového výrobku, a to bez ohledu na to, zda se „živí jejich prodejem“ či nikoliv, přičemž ani charakter prostorů skladování není pro věc určující. Pro kontrolní orgány je rozhodný pouze fakt skladování, nezkoumají (až na zákonné výjimky) stáří ani původ skladovaných lihovin. Pro posouzení výjimky z povinnosti prokazovat zdanění (a vzniku daňové povinnosti) se dle žalovaného ukázala lichou námitka žalobce, že neprodává lihoviny, což vyvrátila jeho výpověď při ústním jednání (protokol čj. 12765-3/2009-106300/032) v řízení ve věci správního deliktu k neznačeným lihovinám. Žalobce se jako podnikající fyzická osoba v rozhodné době prodejem lihovin zabýval a předmětné lihoviny byly zajištěny v místě jeho podnikání. Množství zajištěných lihovin nelze ani při správním uvážení považovat za množství pro osobní spotřebu či dle charakteru nádob jako sběratelské archivování. Analýzy vzorků rovněž ukázaly, že předmětné lihoviny jsou různého původu, nejedná se výhradně o ovocné destiláty, navíc ani ovocný destilát z ananasu nenasvědčuje dle žalovaného, že by se jednalo o výsledek pěstitelského pálení. Většinu žalobcem předložených dokladů rovněž nelze se zajištěnými lihovinami ztotožnit.

Dle žalovaného žalobcem předložené doklady z pěstitelské pálenice a ovocného lihovaru v Češově provozované Ing. I. L. (kromě prodejního dokladu č. 145 ze dne 14. 2. 2003 k nádobě č. 3, u které nebylo uloženo zajištění lihoviny) není možno ztotožnit se zajištěnými lihovinami, neboť některé nejsou

produktem pěstitelského pálení (ananas) nebo vůbec nejsou ovocnými destiláty ve smyslu zákona o lihu a údaje o lihovosti neodpovídají zajištěným lihovinám. Důkazní břemeno prokázání zdanění leží jednoznačně na kontrolované osobě a žalovaný má zato, že celní úřad poté, co neztotožnil zajištěný líh s předloženými doklady, poskytl žalobci další prostor k prokázání zdanění právě tohoto lihu. Doklady, ve kterých je popsán jiný vybraný výrobek, nežli zjištěný kontrolou, však nejsou správné ve smyslu § 42 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních. Některé z ovocných destilátů by při větší toleranci odpovídaly lihovosti, avšak neodpovídá surovina (kvas), když např. doklady k višňovici znějí na třešňovici. Rozbory vzorků nepotvrdily ani „směsku“, tj. smíchání více druhů ovoce do kvasu, vždy se jedná o druhově čistý ovocný destilát (směskami jsou pouze neovocné destiláty). I doklad z pěstitelské pálenice musí obsahovat skutečné údaje o množství ovocného destilátu a jeho lihovosti. Dle žalovaného proto předložené doklady nemohou prokázat zdanění propadlých lihovin. Neuvěřil ani v pravost potvrzení Ing. L. ze dne 21. 9. 2009, neboť jeho obsah by svědčil o hrubém porušení povinností provozovatele pěstitelské pálenice či ovocného lihovaru. Ale ani případná pravost tohoto prohlášení by na vzniku daňové povinnosti nic dle jeho názoru nezměnila. Výslech Ing. L. žalovaný neprovedl proto, že v daňovém řízení již vypovídala, předložila dokumenty, které měla k dispozici, přičemž shromážděné údaje o tom, co a kdy žalobci vyrobila, vypovídají, že se nemůže z větší části jednat o zajištěný destilát.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Předně konstatoval, že v dané věci nenastaly zákonné předpoklady pro rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků, když rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 9. 2011, čj. 30 Af 30/2010-39, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2010, čj. 10149-2/2010-060100-21, týkající se vyměření spotřební daně z lihu a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Podle žalobce tak dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o doměření spotřební daně z předmětného lihu a za tohoto stavu nebyly splněny podmínky, za nichž lze propadnutí vybraných výrobků uložit, neboť celní úřad je oprávněn uložit takové propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, tj. že fyzická osoba neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. Dle žalobce je tedy třeba vyčkat do doby, než bude spolehlivě vyřešena otázka zdanění či nezdanění předmětných vybraných výrobků.

Žalobce konstatoval, že předložil řádné daňové doklady k celkem 242 litrům lihovin, které vyjmenoval (příjmové pokladní doklady na jednotlivé druhy ovocného destilátu a prohlášení Ing. I. L.), a poukázal na příslušná ustanovení zákona o spotřebních daních, s nimiž spojoval závěr, že vybrané výrobky nabyly oprávněně a odvedl za ně daň. Za tím účelem navrhl rovněž provedení výslechu Ing. I. L.. Má zato, že splnil veškeré zákonem kladené požadavky k prokázání

zdanění a byl-li mu prodán destilát z jiné suroviny, než který si objednal, nelze mu to přikládat k tíži. Konečným výrobkem byl vždy destilát z pěstitelského pálení, což je postačující pro stanovení sazby daně. Naopak žalovaný spolehlivě neprokázal to, že by předložené daňové doklady nesplňovaly zákonem stanovené náležitosti a že nedošlo ke zdanění vybraných výrobků.

Žalobce poukázal dále na to, že daňové řízení o zajištění a propadnutí daných vybraných výrobků bylo zahájeno před novelizací ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních, provedenou zákonem č. 95/2011 Sb., účinnou od 1. 5. 2011, a že tato nová úprava má na žalobce jakožto vlastníka vybraných výrobků mírnější dopady. Žalovanému vytýkal, že se touto otázkou podrobněji nezabýval, zejména tím, proč vycházel z předcházející právní úpravy.

Závěrem žalobce znovu zdůraznil potřebu vyslechnout v dané věci Ing. I. L., která podle něho měla odpovídat za správnost daňových dokladů a dosvědčit, že minimálně z 242 litrů lihovin byla spotřební daň zaplacená. Zbylý objem lihovin pak podle něho pochází z jeho sběratelské činnosti, když destiláty sbírá po celý svůj život.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zopakoval některé argumenty v něm uvedené a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 15. 9. 2009 byla v místě podnikání žalobce provedena kontrola zdanění skladovaných lihovin v hospodářské budově a bylo zajištěno hrubým odhadem 595 litrů vybraných výrobků v nestandardních demižonech o různém objemu, u kterých žalobce nebyl schopen na místě prokázat zdanění nebo oprávněné nabytí lihovin za ceny bez daně. Následně po přeměření celní úřad rozhodl o propadnutí lihovin z dvaceti nádob, tj. celkem 649 litrů v jednotlivých položkách dle přílohy rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků čj. 21183/2010-066100-021. V souběžně vedeném řízení celní úřad žalobci po zhodnocení jím předložených dokladů k prokázání zdanění zajištěných lihovin doměřil i spotřební daň z lihu.

Proti tomu rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. To zdejší krajský soud svým předchozím rozsudkem ze dne 16. 4. 2012, čj. 30 Af 2/2012-33, zrušil, když za chybný považoval postup žalovaného, který na propadnutí vybraných výrobků užil právní úpravu účinnou k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí a nikoliv zákon o spotřebních daních ve znění zákona č. 95/2011 Sb., tj. právní úpravu platnou v době rozhodování o odvolání. S tímto závěrem krajského soudu se neztotožnil Nejvyšší správní soud, který ke kasační stížnosti svým rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, čj.

7 Afs 55/2012-23, citovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v něm dovedl, že z ustanovení § 42 odst. 9, § 42 odst. 11 (ve znění účinném do 30. 4. 2011) a § 42d odst. 1 (ve znění účinném od 1. 5. 2011) zákona o spotřebních daních „je zřejmé, že se jedná o ustanovení sankční povahy, resp. o ustanovení mající povahu ochranného opatření. Za porušení veřejnoprávní povinnosti ve vztahu ke spotřební dani lze uložit majetkovou sankci spočívající v propadnutí vybraných výrobků či dopravního prostředku, kterým byly dopravovány... V takových případech všechny orgány, jež o propadnutí vybraných výrobků či dopravního prostředku, kterým byly dopravovány, rozhodovaly, musí z úřední povinnosti postupovat v souladu se zásadou uplatnění retroaktivity ve prospěch sankcionovaného subjektu, jak vyplývá z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Tato zásada znamená, že z právních norem, jež v době mezi jednáním zakládajícím skutkovou podstatu deliktu, za který má být uložena sankce, a dnem rozhodování příslušného orgánu byly postupně účinné a na věc použitelné, se použije ta, jež je pro sankcionovaný subjekt nejvýhodnější. Přitom je třeba hodnotit dopad sankčních norem, jejichž použití připadá v úvahu, na postavení sankcionovaného subjektu komplexně, v souhrnu všech důsledků pro něj z aplikovaných sankčních norem vyplývajících.“

Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „podle právní úpravy účinné do 30. 4. 2011 byl celní orgán oprávněn, avšak nikoli povinen, o propadnutí rozhodnout. V rámci správního uvážení, jež bylo v citovaném ustanovení ve znění účinném do 30. 4. 2011 zakotveno, mohl celní orgán reagovat na okolnosti případu, poměry povinné osoby či povahu vybraných výrobků tak, aby nebyly ukládány zjevně nepřiměřené sankce. V právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 však podle ust. § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních však celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v ust. § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 5. 2011. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že povaha sankce je podle zákona o spotřebních daních jak ve znění účinném do 30. 4. 2011, tak od 1. 5. 2011 stejná, ovšem úprava účinná do 30. 4. 2011 umožňovala od sankce v rámci správního uvážení zcela nebo zčásti upustit. Právní úprava propadnutí vybraných výrobků ve znění účinném od 1. 5. 2011 je tedy úpravou přísnější, a proto žalovaný správně použil v dané věci právní úpravu účinnou do 30. 4. 2012.

Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., nařídil jednání, při kterém účastníci setrvali na svých argumentech a procesních návrzích, a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům.

Jak je již shora uvedeno, v projednávané věci celní úřad žalobci uložil propadnutí 649 litrů lihovin zajištěných rozhodnutím celního úřadu ze dne 16. 9. 2009, a to z důvodu neprokázání jejich zdanění.

Ve smyslu ustanovení § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních (ve znění účinném do 30. 4. 2011) celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje a nejedná se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5) neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně. Zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku trvá do doby, než je pravomocně rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy se prokáže, že s vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 (§ 42 odst. 9 cit. zákona). Propadnutí vybraných výrobků pak jsou celní úřad nebo celní ředitelství oprávněny uložit u těch vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavci 1 a 2 (§ 42 odst. 11 cit. zákona).

Ustanovení § 4 zákona o spotřebních daních definuje plátce daně. Dle jeho odstavce prvního písm. f) je plátcem také právnická nebo fyzická osoba, která skladuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Za množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu se přitom považuje množství, které nepřesahuje u lihovin 10 litrů konečných výrobků (§ 4 odst. 5 a 6 cit. zákona). Při posouzení, zda jsou vybrané výrobky určené pro podnikání nebo pro osobní spotřebu celní orgány vezmou v úvahu skutečnosti uvedené v ustanovení § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních, tj. zda je fyzická osoba podnikatelem a z jakých důvodů vybrané výrobky nabyla, místo, kde se tyto výrobky nacházejí nebo způsob dopravy, doklady k těmto výrobkům a množství a povahu výrobků, přičemž celní úřad může rozhodnout i o tom, že za vybrané výrobky určené pro osobní spotřebu lze považovat i větší množství (než shora uvedené), pokud to z posouzení těchto skutečností vyplývá (§ 32 odst. 5 cit. zákona).

Z uvedeného tedy vyplývá, že důvodem pro zajištění a následně i pro propadnutí zajištěných vybraných výrobků je skutečnost, že je s nimi v okamžiku kontroly zdanění podle § 42 zákona o spotřebních daních nakládáno mimo jiné některým ze způsobů uvedených v § 42 odst. 2 cit. zákona, tj. pokud fyzická nebo právnická osoba, která tyto výrobky skladuje (a nejedná se o výrobky pro osobní spotřebu), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně. Není tedy správný názor žalobce, že před rozhodnutím o propadnutí předmětného lihu bylo třeba vyčkat, než bude pravomocně rozhodnuto o vyměření spotřební daně z tohoto lihu. Již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010-107 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že *„propadnutí výrobků je sankcí za porušení zákona o spotřebních daních: stát zde trestá vlastníka předmětných výrobků podléhajících spotřební dani především za nedodržení evidenčních povinností specifikovaných v § 5, § 6 a dalších zákona o spotřebních daních. Od této*

sankce je však třeba odlišovat samotný vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit: ten je totiž na případné sankci za porušení evidenčních povinností zcela nezávislý. Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká přímo ze zákona při splnění podmínek vymezených v § 9 zákona o spotřebních daních.“ Jestliže tedy v nyní projednávaném případě bylo rozhodnuto o zajištění a o propadnutí předmětných vybraných výrobků podléhajících spotřební dani z lihu, je zcela v souladu se zákonem, pokud je ve vztahu k nim teprve následně vyměřena spotřební daň z lihu, neboť povinnost daň přiznat a zaplatit je povinností samostatnou a nezávislou na institutu zajištění nebo propadnutí vybraných výrobků.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že zdanění předmětných vybraných výrobků řádně prokázal. Jak je již uvedeno shora, povinnost prokázat zdanění lihovin má jednoznačně každá osoba, která je skladuje v množství přesahujícím 10 litrů hotového výrobku. Žalobce sice předložil 8 příjmových pokladních dokladů z pěstitelské pálenice a ovocného lihovaru v Česově k celkem 242 litrům lihovin (z celkového množství zjištěných 649 litrů), ale pouze jeden z nich (doklad č. 145 ze dne 14. 2. 2003) mohl být a byl celními orgány uznán za průkazný, neboť pouze na něm uvedené údaje odpovídaly deklarované výchozí surovině a deklarované lihovosti. Ostatní žalobcem předložené doklady z této pěstitelské pálenice však skutečně není možno se zajištěnými lihovinami ztotožnit. Analýzy vzorků ukázaly, že zajištěným lihovinám neodpovídají údaje o lihovosti uvedené na dokladech, nejedná se dokonce ani výhradně o ovocné destiláty, neboť u některých byla zjištěna jako výchozí surovina řepa, brambory a obilí, nebo nejsou produktem pěstitelského pálení (ananas). Celní orgány se zabývaly i možností smíchání více druhů ovoce do kvasu, kdy by výsledným produktem byl obecně „ovocný destilát“, avšak rozbory vzorků takovou směs nepotvrdily, vždy se jednalo o druhově čistý ovocný destilát. Ze žalobcem předložených dokladů tak lze pouze dovodit, že v průběhu let 2003 až 2009 nakoupil v pěstitelské pálenici a ovocném lihovaru v Česově celkem 242 litrů zdaněných lihovin, z toho však pouze vínovice uvedená na dokladu č. 145 odpovídala podle analýzy vzorků lihovině zajištěné v nádobě č. 3 a tedy pouze tento doklad prokázal zdanění u této lihoviny. Zbylé předložené doklady se však vzhledem k výsledkům laboratorních analýz ostatních zajištěných lihovin týkat nemohly, proto ve vztahu k nim nemohly prokázat ani jejich zdanění.

Ke ztotožnění žalobcem předložených dokladů se zajištěnými lihovinami však nemohla přispět ani žalobcem navržená svědecká výpověď Ing. I. L.. Předně laboratorní zkoušky jasně ukázaly, že údaje uvedené na dokladech nesouhlasí s obsahem lihovin v zajištěných dvaceti (z dvaceti jedna) nádobách. Dále pak z protokolu o místním šetření ze dne 25. 11. 2009, které provedl Celní úřad Hradec Králové v pěstitelské pálenici v Česově za účasti Ing. L., vyplývá, že Ing. L. při tomto šetření kontrolním orgánům mimo jiné popsala činnost pěstitelské pálenice. Uvedla, že u ovocného destilátu provádí naředění na 50% lihovosti, pokud zákazník nepožaduje hodnotu vyšší. Vede evidenci „objednávka – prohlášení“, v níž je uvedeno přijímané ovoce a jeho hmotnost, u přijímaného kvasu uvádí i nádobu, ve které je přivezen, dále eviduje příjmové pokladní doklady, na

kterých uvádí množství v litrech, % lihovosti a jméno zákazníka. Výdej destilátu eviduje na vlastním formuláři, která slouží jako podklad pro výpočet DPH.

Ve správním spise je dále založeno potvrzení ze dne 21. 9. 2009, ve kterém Ing. L. potvrdila, že žalobce „nakupoval v lihovaru v Češově destiláty, téměř vždy jsme mu je nalévali do jeho demižonů. Přesné množství nejsem schopna odhadnout, ani doložit, neboť v maloobchodním prodeji nevystavuji doklad na jméno zákazníka. Bylo to však nejméně 20 litrů 50% pálenky za každý rok existence lihovaru, tj. od roku 2004“.

Další potvrzení Ing. L. předložené žalobcem je ze dne 21. 6. 2010 a Ing. L. v něm uvádí, že veškeré doklady vystavované z pěstitelského pálení jsou uvedeny v litrech etanolu a v 50% alkoholu vzhledem k jednoduchosti přepočtu, i když zákazník požaduje a obdrží destilát s lihovostí vyšší.

Z uvedeného je zřejmé, že potvrzení ze dne 21. 9. 2009 neodpovídá skutečností o vedení evidence zjištěným při místním šetření v pěstitelské pálenici dne 25. 11. 2009. Navíc pokud by bylo potvrzení pravdivé, jak zdůrazňuje žalobce, je v něm výslovně uvedeno, že množství destilátů nakoupených žalobcem není Ing. L. schopna odhadnout. Obecné konstatování o nákupu 20 litrů 50% pálenky ročně od roku 2004 ke ztotožnění se zajištěnými lihovinami u žalobce postačit nemůže, dokonce ani procento lihovosti by neodpovídalo zjištěným hodnotám. Pokud jde o potvrzení ze dne 21. 6. 2010, je v něm pouze uvedeno, že destilát může mít i vyšší lihovost, než uvedenou na dokladech. Nelze přehlédnout, že ačkoliv v prvním z potvrzení je uvedeno, že doklad na jméno zákazníka není vystavován (přestože žalobce 8 dokladů vystavených na jeho jméno předložil), v tomto druhém potvrzení je naopak tvrzeno, že vystavované doklady s uvedením 50% lihovosti mohou být vydány i při lihovosti vyšší. U žalobce zjištěné ovocné destiláty však mají lihovost nižší než 50%, přičemž vyšší lihovost byla zjištěna pouze u slivovice (na tu ale nebyl žalobcem žádný doklad předložen) a dále pak u neovocných destilátů z řepy, brambor a obilí, na které rovněž nebyl žalobcem předložen žádný doklad. Tedy ani toto druhé potvrzení nemělo žádnou vypovídací hodnotu k předmětným lihovinám zajištěným u žalobce. Za popsané situace by tedy byl navržený výslech této osoby zcela nadbytečný, neboť ani odstranění uvedených rozporů mezi potvrzeními (i samotnou výpovědí) by stejně nemohlo mít vliv na shora uvedenou nemožnost ztotožnění zajištěných lihovin s předloženými doklady obsahujícími údaje, které neodpovídají analýzám vzorků.

Krajský soud s ohledem na okolnosti případu, tj. zejména množství zajištěných lihovin, charakter nádob i jejich skladování (demižony různé velikosti bez popisu byly uskladněné na půdě – 14 demižonů, u vchodu do sklepa – 2 demižony, ve sklepě 5 demižonů – viz protokol o zajištění vybraných výrobků ze dne 15. 9. 2009, čj. 11495/2009-066100-031), místo zjištění lihovin, které je nejen bydlištěm žalobce, ale i místem jeho podnikání, a vzhledem ke skutečnostem zjištěným při souběžně provedené kontrole dne 15. 9. 2009 v pojezdě prodejně žalobce v Chuchelně

Celním úřadem Liberec, rovněž neuvěřil jeho tvrzení, že se jednalo o lihoviny pro osobní spotřebu nebo sběratelské archivování. Ve zmíněné pojízdné prodejně, kde prodával ovoce a zeleninu, bylo totiž zjištěno i 23 litrů Tuzemáku a 1 lahev vodky neoznačených kontrolními páskami (protokol čj. 12765/2009-106300/032), ke kterým žalobce mimo jiné vypověděl, že k nim nemá žádný doklad o nabytí a k dotazu kontrolorů uvedl, za jakou cenu je obvykle prodává (protokol o jednání ze dne 15. 9. 2009, čj. 12765-3/2009-106300/032).

Nutno zdůraznit, že důkazní břemeno prokázání zdanění leží zcela jednoznačně na kontrolované osobě, tj. v tomto případě leželo na žalobci. Ten, pokud má zato, že neměl povinnost příslušné doklady o zdanění uchovávat, se tak sám dostal do důkazní nouze a neprokázal, že předmětné lihoviny byly zdaněny. Ani předložené doklady, byť po formální stránce splňující požadované náležitosti, na kterých jsou však popsány jiné výrobky, než které byly kontrolou u žalobce zajištěny, nemohou být dokladem o zdanění právě těchto zajištěných lihovin. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem celních orgánů, že žalobce zdanění předmětných zajištěných vybraných výrobků neprokázal a bylo tak na místě uložit jejich propadnutí.

Žalobce spatřoval nezákonnost žalovaného rozhodnutí i v tom, že žalovaný neposuzoval zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí podle v té době, tj. od 1. 5. 2011 již novelizovaného ustanovení § 42 zákona o spotřebních daních. Jak je již uvedeno shora, Nejvyšší správní soud se touto otázkou již podrobně zabýval ve svém zrušujícím rozsudku čj. 7 Afs 55/2012-23 a dospěl k závěru, že žalovaný důvodně použil v dané věci právní úpravu účinnou do 30. 4. 2011 vzhledem k tomu, že právní úprava propadnutí vybraných výrobků ve znění účinném od 1. 5. 2011 je úpravou přísnější. V podrobnostech proto odkazuje krajský soud na odůvodnění zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů neuplatnil.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. června 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu